

El procés d'Orson Welles

Jaume Pomar

És aquí, mirau-lo,
 bota damunt l'asfalt el crit terrible
 i rebota
 d'una paret a l'altra
 dins el corredor de la persecució teva,
 Joseph K,
 i damunt el silenci gelat;
 de les paraules obscures
 a la xapa de fusta de les portes tancades.
 El crit de la gran injustícia...
 no cal que hi pensis,
 no cal que lluitis.
 T'han condemnat abans que et realitzis
 per la mort o pel silenci.
 T'han condemnat sense motiu
 o culpant-te d'un pecat
 que podria esser viure,
 que podria esser néixer.
 La llei està enterrada
 sota una nit de plors,
 dins papers
 que seran matalàs pel teu joc de l'amor.
 Que no et falli la intensitat,
 ni la llum de la vida,
 ni l'amor,
 ja que no t'han de deixar
 llevar la pols de la balança bruta
 o fer causa de vida un discurs
 davant ànimes buides,
 davant cervells tancats amb pany i clau
 o dominats pels jutges
 que jeuen amb les dones dels seus subordinats.
 Davant l'acceptació dels acusats
 (que callen,
 no gemeguen,
 no criden,
 no protesten)
 perquè temps molt enrere
 consumiren les darreres paraules.
 Tu estàs nu contra tot,
 nu i tot sol
 i lluites,
 però cauràs
 quan tots et diguin: «Basta!».
 És això, tan terrible, que intent dir-te,
 Joseph K;
 jo que tan bé conec la lluita teva,
 Joseph K;
 jo que pertany més tost als que han callat,
 Joseph K,
 als que han callat o als que han fet callar.
 Jo,
 vull estirar-me encara
 dins el llim que m'embruta,
 que me guanya.
 Vull aixecar-me dret sobre la vida meva
 que renega, que plora la buidor,
 i vull empènyer fora de mi la covardia

que cada dia em neix amb la tristesa.
 Vull enfil·lar-me sobre tot això
 i cercar la imatge teva,
 la corbata de seda
 o el vestit
 amb els quals, sense esforç, m'he de trobar
 (als passeigs,
 als cafès,
 a les sortides dels cinemes
 o dins les grans empreses que tanquen a les dues
 per reprendre a les quatre el que han deixat
 i que, donant per viure,
 et col·loquen al principi d'una escala
 que és la teva
 perquè la pugis graó a graó,
 i així compren amb paæ, la rebel·lia
 els que ællums molt abansæ, tornaren muda
 la seva,
 i conserven de tot allò un record
 d'adolescència, perduda pels camins irretroables
 que els porta al silenci apagat
 i obscur,
 dins un quotidià dolor, avorrit
 de tant sofrir o de no sofrir per tan poca cosa).
 No t'he trobat, Joseph K,
 ni tan sols dins mi mateix.
 Dins el meu pit
 s'ha morta
 mig ofegada,
 mig estèril,
 una paraula
 que et guardava:
 germà.

